

Charlie Brown soc jo

Tots portem un Carlitos dins, encara que no obliquem les senyores amb rulos a fer-li petons

El dibuixant nord-americà Charles M. Schulz -pare dels Peanuts (i, doncs, de Charlie Brown)- va néixer a Minneapolis el 26 de novembre del 1922 i va morir a Santa Rosa, Califòrnia, el 12 de febrer del 2000.

El primer gran llibre que em va impactar era un àlbum il·lustrat de Charlie Brown basat en la pel·lícula animada *A Boy Named Charlie Brown* (<https://www.youtube.com/watch?v=uJta2vxzyDI>), amb guió i dibuixos de Charles M. Schulz. És un llibre trist i preciós, editat el 1969. Jo en tenia la traducció castellana: el meu Charlie Brown es va dir Carlitos fins que el vaig rellevar per la Mafalda.

En Carlitos arriba a la final d'un concurs nacional de lletrejar paraules, que se celebra a Nova York. Perd. Torna a casa cap cot, amb en Linus i l'Snoopy. Es fica al llit i no en vol sortir. Quan en surt, s'adona que el món continua girant. Res no ha canviat i ell és tan perdedor com sempre.

El vaig adoptar. Vaig convertir-lo en el meu amic imaginari. M'acompanyava a tot arreu. Em vaig acostumar a anar pel carrer amb un braç estirat i el puny tancat, agafant la mà del Carlitos. M'enfadava amb la gent gran si no el saludava. Jo tenia tres o quatre anys, ma mare no ho

recorda amb seguretat. Sí que recorda aquell dia, en una perruqueria del Poblenou, en què totes les clientes van haver de fer petons a l'aire i establir conversa amb el nen invisible que m'acompanyava.

«La tragèdia -escriu Umberto Eco- és que Charlie Brown no és pas inferior. Encara pitjor: és absolutament normal. És com tothom. Per això sempre camina a la vora del suïcidi o almenys del col·lapse: perquè busca la salvació segons les fórmules útilment proposades per la societat en què viu (l'art de conquistar amics, com esdevenir un entretenidor sol·licitat, com fer-se una cultura en quatre lliçons, la recerca de la felicitat, com agradar a les noies... a ell l'han arruïnat, òbviament, el doctor Kinsey, Dale Cornegie, Erich Fromm i Lyn Yutang.»

Torno a tenir el llibre que de nena vaig desgastar de tant mirar-lo, el del concurs perdut. Fa uns anys me'n vaig comprar una reedició. En anglès, ara sí. «I tant que Charlie Brown sap lletrejar *fracàs* -comenta la pèrfida Lucy-, ha estat un fracassat tota la seva vida.» Matar-la seria poc.

El microcosmos dels Peanuts, diu Eco, és una petita comèdia humana tant per al lector càndid com per al sofisticat. Però has de tenir una certa edat, crec, per mirar el nen del cap rodó i veure-hi les novel·les que no hem escrit, els gols que no hem marcat, els premis que no hem guanyat, els projectes frustrats. La felicitat esmunyedissa del sí però no. Tots portem un Carlitos dins, encara que no obliguem les senyores amb rulos a fer-li petons. Ni falta que fa, senyora Maria: Charlie Brown soc jo.